

AKSARAY,
TURKIJE

ER VIEL een waterdruppel op Cruz' voorhoofd.

'Niet doen, Emmett,' kreunde hij. De druppel rolde tussen zijn wenkbrauwen naar beneden. 'Nog heel even.'

Cruz dutte net weer in toen een tweede druppel op zijn neus belandde. 'Oké, oké.' Zijn kamergenoot had gelijk. Ze raakten in de problemen als ze te laat kwamen voor de les. Cruz geeuwde en knipperde met zijn ogen. 'Goed dan, Emmett. Ik sta al...' Hij staarde niet naar het roomwitte plafond, zoals hij verwachtte. In plaats daarvan keek hij een angst-aanjagend zwart gat in. '... op.' Hij slikte.

Nu wist hij het weer. Cruz lag niet in zijn zachte, warme bed in hut 202 van de Orion, het vlaggenschip van de Explorer Academy. In de verste verte niet. Hij zat ineengedoken op de bodem van een koude, vochtige grot, ergens vlak bij de stad Aksaray in Turkije. Cruz' hoofd leunde in een ongemakkelijke positie achterover, tegen een keiharde steen. Niks geen donzig kussen. Voor hij in slaap viel had hij omhooggekeken langs de stenen wanden van de spelonk, herinnerde Cruz zich. Hij had de leegte afgetuurd op zoek naar een lichtpuntje, naar een teken dat er hulp onderweg was. Maar hij had niets anders gezien dan duisternis. Net als nu.

'Hatsjoe!' Door het niezen schoot Cruz' hoofd naar voren. Een pijn-scheut schoot door zijn nek. 'Au!' riep hij uit. 'Au... au... au...' echode zijn kreet door de spelonk.

Cruz kroop onder het gedruppel vandaan.

Overal om hem heen lagen botten, als drijfhout op het strand na een storm. Het goede nieuws was dat hij inmiddels niet meer bang was voor de botten. Toen hij voor het eerst oog in oogkas had gestaan met de geraamtes, was hij zich rot geschrokken. Het waren er een stuk of tien, twaalf. En hij was doodsbang geweest. Om te voorkomen dat zijn bonkende hart uit zijn borstkas zou springen, had Cruz zichzelf wijsgemaakt dat het eigenlijk wel meeviel. Als hij boven de grond een klein stukje bot had gevonden, dan had hij staan springen van geluk. Dus dan hoefde hij niet paniekerig te worden omdat er hier beneden wat meer lagen, toch? Dat klonk best redelijk. En door die gedachte bleef zijn hart op zijn plek zitten.

Toen Cruz omhoog krabbelde na de val, had hij meteen in de borstzak van zijn jack gegraaid om Mell te pakken. Zijn honingbijdrone kon naar boven vliegen om hulp te halen. Jammer genoeg was zijn borstzak leeg. Hij had de kleine drone achtergelaten op de Orion. Mell was bezig met een andere missie. Een paar weken geleden had Bryndis hem een geheimzinnige blauwe deur laten zien op het onderste dek van het schip. Cruz had Mell boven op de deurpost achtergelaten, zodat ze iedereen die door de deur ging kon filmen. Niet veel later had de drone Jericho Miles op video vastgelegd. Daar was Cruz nogal verbaasd over geweest.

Jericho was een wetenschapper die in de Synthesis werkte, een supergeheim laboratorium in de kelder van de Academy. Wat had hij aan boord van de Orion te zoeken? Volgens Emmett hoefden ze zich daar geen zorgen over te maken. Want, vond hij, de Explorer Academy was de perfecte dekmantel voor de Synthesis. Zo konden ze onopgemerkt de wereld rond reizen en geheime onderzoeken uitvoeren.

Toch bleef Cruz een knagend gevoel houden. Iets klopte er niet.

Cruz keek op het klokje van zijn polsband, de Synchronisatie en Organische Uitrusting (ook wel het Sesam-Open-U-bandje genoemd). Het was twaalf over drie. Serieus? Hij zat hier al elf uur vast! De cijfertjes op het goudkleurige scherm flikkerden. De minicomputer die op zonne-energie werkte was waarschijnlijk bijna leeg. Cruz zuchtte rasedend uit. Tot nu toe waren al zijn pogingen om contact te leggen mislukt.

Cruz tikte op zijn communicatiepin. ‘Cruz Coronado aan Marisol Coronado.’

Zijn tante reageerde niet.

Met gevoelloze vingertoppen tikte hij nogmaals op het pinnetje. ‘Cruz aan Emmett Lu?’

Weer niets. Cruz probeerde de rest van zijn teamgenoten: Sailor York, Bryndis Jónsdóttir en Dugan Marsh. Geen antwoord.

Toen dit ongeluk gebeurde, waren Cruz en de andere explorers op een archeologische missie geweest. Die missie was begonnen als huiswerk-opdracht aan boord van de Orion. Team Cousteau – Cruz’ team – had satellietfoto’s bekeken, op zoek naar plundergebieden. Daarbij waren ze op een onbekend archeologisch opgraafgebied in Turkije gestuit. Tante Marisol en dr. Luben vermoedden dat het een oeroude tombe of tempel kon zijn en besloten de drieëntwintig explorers naar Turkije te sturen. Terwijl zijn teamgenoten bezig waren met de opgraving, was Cruz even bij de groep weggelopen om een rotsformatie te bekijken. Wat er daarna was gebeurd, was één groot waas. Het ene ogenblik stond hij prehistorische kunst op een rotswand te bestuderen en het andere ogenblik viel hij in een gat. Toch had Cruz geluk gehad. Volgens zijn SOU-bandje had hij alleen maar een lichte hersenschudding en wat blauwe plekken. Het had veel erger kunnen zijn. Als hij een meter naar links was gevallen, dan was hij op een enorme steen terechtgekomen.

Plotseling schoot Cruz omhoog. Er was nog iets... voordat hij was gevallen. Een schok. Niet onder zijn voeten, zoals een aardbeving of aardverschuiving. Het had meer iets weg van...

Druk. Ja. Toen Cruz voorover had gebogen om de diepte van de grot in

te kijken, had hij een duw gevoeld tussen zijn schouderbladen. De wazige wolken in zijn hoofd begonnen uiteen te drijven. Zijn val was geen ongeluk geweest. Iemand had hem geduwd! En Cruz wist wie de dader was: Nebula. Een paar weken geleden had hij een anoniem briefje gekregen. Daarin werd hij gewaarschuwd dat er spionnen van Nebula achter hem aan zaten: ze wilden zijn moeders holo-dagboek stelen en hem vermoorden voor hij dertien jaar werd. En toch zat het dagboek veilig opgeborgen in zijn jaszak. En vandaag was het 29 november, zijn dertiende verjaardag.

‘Het staat nul-twee, Nebula!’ schreeuwde Cruz de holle grot in. ‘Ik leef nog!’

‘Leef nog... eef nog... nog...’ echode zijn stem trots.

Maar voor hoelang nog?

Dit was nou niet bepaald hoe hij zijn dertiende verjaardag had willen vieren. Zijn vader zou bellen. Misschien had hij dat al geprobeerd. Cruz zou nu dolgraag met zijn vader willen praten. En ook met zijn moeder, al was dat onmogelijk. Hij vroeg zich af of zijn vader die nieuwe surfplank voor hem had gekocht, een hoverboard. Daar had hij om gevraagd. Oké, gesmeekt. Cruz staaarde zijn stenen gevangenis rond. Hij was verder van huis dan ooit.

Het was zijn eigen schuld. Cruz had de twee belangrijkste explorer-regels verbroken. Ten eerste: ga er nooit in je eentje op uit. Ten tweede: laat altijd aan je expeditieleider weten waar je naartoe gaat. Cruz had beide regels aan zijn laars gelapt. Dr. Luben was degene die Cruz de aparte spelonk had aangewezen. Cruz hoopte maar dat de invalleraar zich dat zou herinneren. Dat hij het team zou meenemen naar de grot. Het was een kleine kans, maar het was zijn enige hoop.

Cruz schoof nog een beetje op om het druppelende water te ontwijken, dat inmiddels een dun straaltje was geworden. Hij kreeg dorst van het geluid. Hij wilde graag zijn mond onder het waterstraaltje houden, maar wist wel beter. Er konden bacteriën, parasieten of chemicaliën in het water zitten. Had hij maar zijn aluminium flesje en survivaalkit bij zich, dan kon hij het water zuiveren. Maar helaas: zijn flesje, telefoon, tablet en de rest van zijn uitrusting zaten allemaal in zijn rugtas. En

Cruz had geen idee waar zijn rugtas was. Misschien was hij wel blijven hangen aan een rotspunt waaraan hij zich tijdens zijn val had gesneden.

Vanuit zijn maag klonk een oorverdovend geknor. Hoelang kon hij zonder voedsel en water? Emmett kon die vraag waarschijnlijk uitstekend beantwoorden (heel precies, tot op de minuut). Cruz wist alleen wat iedereen wist. Zonder vers water zou hij drie tot vier dagen kunnen overleven. Vier dagen lang hier zitten wachten tot je doodgaat? Nee, dank je.

Voor hij in slaap was gevallen, had Cruz de grot afgezocht naar een uitweg. Hij had niets gevonden. Maar toch... hij was beduusd geweest en had veel pijn gehad. Misschien had hij iets over het hoofd gezien? Op handen en knieën kroop Cruz de grot rond. Deze keer ging hij langzamer te werk en controleerde hij elke centimeter van de wanden. Er móést toch een uitweg zijn?

‘Of niet.’ Hij trok een grimas en rolde een schedel aan de kant.

Ongeveer halverwege de grot vond hij wat stenen die tegen de kromme wand waren opgestapeld. Misschien blokkeerden ze een tunnel. Cruz begon de stenen ter grootte van een voetbal weg te halen, een voor een. Al snel had hij een fijn ritme gevonden. Bukken, tillen, draaien, loslaten. Bukken, tillen, draaien, loslaten.

Tien minuten later was Cruz buiten adem. Hij wilde net een pauze nemen toen hij merkte dat zijn schoenen nat waren. Er sijpelde water uit het gat dat hij vrijmaakte. Als er water naar binnen kwam, dan betekende dat...

Een uitweg! Cruz ging sneller te werk. Hij verplaatste nog een paar stenen, maakte zich klein en wurmde zichzelf de opening door. Voor zijn neus lagen alleen nog maar meer stenen. Het was een doodlopende tunnel. Een heel natte doodlopende tunnel.

Cruz kroop weer naar achteren en legde hurkend de stenen terug. Hij probeerde ze zo stevig mogelijk terug te plaatsen, maar er bleef water naar binnen gutsen. De grot begon langzaam vol te stromen. Cruz moest hogerop zien te komen. Hij sprong op het enige ding dat hij kon vinden: een stenen plateau'tje van ongeveer een meter hoog. Er was nauwelijks genoeg ruimte om zijn voeten op te zetten. Met zijn hielen over het randje en zijn kin een paar centimeter bij de wand vandaan, zocht Cruz

naar een klimroute omhoog. Die zou hij al binnen een paar tellen nodig hebben.

Cruz vond een paar plaatsen waar hij zijn voeten neer kon zetten. Maar steun voor zijn handen was minder makkelijk te vinden. Het was onmogelijk om naar achteren te leunen als hij op het plateautje wilde blijven staan. Terwijl het water zijn schoenen binnendrong, voelde Cruz met zijn arm boven zijn hoofd. Blindelings tastte hij de stenen wand af. Er was niet veel tijd meer. Cruz ging op zijn tenen staan en liet zijn hand langs de wand glijden, op zoek naar een bult of bobbel of gat... iets waaraan hij zich vast kon houden. Hij vond niets. Het water steeg in volle vaart... en raakte zijn enkel... en zijn kuit...

Cruz bleef met zijn handen langs de wand gaan. De ruwe rots sneed de huid van zijn vingers open.

Daar! Een bobbel! Geen joekel, maar net groot genoeg. Nu het water tot zijn knieën stond, kromde Cruz beide handen om de kleine uitstulping. Hij tilde zijn rechervoet omhoog, plantte die in een spleet en trok zichzelf omhoog. Met zijn linkervoet zocht hij naar het nisje dat hij had gezien, maar hij voelde alleen maar de platte, stenen wand. Hij trok zijn voet omhoog en zocht verder. Hij draaide kleine kringetjes langs de wand, maar kon het gaatje niet meer terugvinden. Zijn vingers verkrampten. Nee! Waar zat dat gaatje nou? Zijn vingers gleden al weg. Als hij niet snel steun vond voor zijn voet, verloor hij zijn...

'Aaaah!'

Cruz viel achterover. Het water spatte omhoog. Hij was weer terug bij af. Gefrustreerd sloeg Cruz met zijn armen op het water. Vijf seconden later stond hij weer. Gelukkig had Fanchon Quills, hoofd van het techlab, hun uniform waterdicht ontworpen. Maar ze had er vast geen rekening mee gehouden dat ze met hun uniform aan zouden moeten zwemmen, dacht Cruz. Over twee minuten zou hij wel moeten. Hij ritste zijn linkerjaszak dicht, waar zijn moeders holo-dagboek in zat, en controleerde of zijn rechterzak ook stevig dichtzat. Daarin zat zijn octopeul. Gelukkig waren de jaszakken ook waterdicht.

Hij zette de kraag van zijn jas op en voelde iets achter in zijn nek. Hij

bracht zijn hand ernaartoe en zijn vingers sloten zich om een metalen lipje. Dat was waar ook! De jassen waren uitgerust met twee belangrijke survivalattributen: een parachute, waar hij nu niets aan had, en een vlot, dat nu wel erg goed van pas kwam! Cruz wist alleen niet hoe hij het moest opblazen. Hij kon zijn kamerbeheerder Taryn Secliff bijna horen zeggen: 'Als je de gebruiksaanwijzing van je uniform had doorgenomen, wist je nu precies wat je moest doen.'

'Ik weet het Taryn, ik weet het...' Cruz trok zijn riem los en ritste zijn jas open. Hij wurmde zijn armen uit de mouwen en trok de jas binnenstebuiten. Hij zag een klein plastic lipje bij de kraag. Er stond een P in gegraveerd, waarschijnlijk van parachute. Oké, maar waar zat het vlot dan? Paniekerig betastte hij de voering, op zoek naar een lipje met een V. Dat vond hij niet. Cruz kreunde. 'Hoe moet ik in vredesnaam dat vlot activeren?'

'Persoonlijke vlotontvouwingsgeaccepteerd.' Hij schrok van de kalme vrouwenstem. Dat was Fanchon!

'Cruz Coronado, bereid je voor op de PVO alsjeblieft,' zei Fanchon. De instructies klonken uit zijn SOU-bandje! Slim. Doordat zijn uniform verbonden was met zijn persoonlijke computer, had hij, alléén hij, de controle over zijn uitrusting. Wanneer alles mis leek te gaan, kon hij altijd op zijn SOU-bandje rekenen. Dat had hij kunnen weten.

Wat bedoelde Fanchon met 'bereid je voor'? Hij wilde het net vragen toen de computerstem van Fanchon zei: 'Zorg ervoor dat je jack, je jaszakken en de uiteinden van je mouwen stevig dichtzitten. Activering gaat van start over tien... negen... acht...'

'Wacht even!' Cruz gooide zijn jack over zijn schouders en stak zijn armen in de mouwen. Het water was al tot boven zijn knieën gestegen. Inmiddels was er een stroming ontstaan. Hij moest met zijn benen wijd uit elkaar staan om recht overeind te blijven in het kolkende water.

'Zes... vijf...'

Cruz trok de riempjes aan de uiteinden van zijn mouwen strak en trok de rits van zijn jack zo hard omhoog dat hij hem bijna kapotmaakte.

'Twee... een,' zei Fanchon. 'PVO-activering is gestart.'

De onderkant van Cruz' jack trok strak om zijn heupen. Zijn mouw-

uiteinden en kraag sloten zich ook om zijn huid heen. Een plotseling briesje langs zijn rug deed hem rillen. Cruz zag zijn mouwen langzaam boller worden. Hoe meer lucht erin kwam, hoe verder zijn armen omhoog rezen. De voorkant van zijn jack zwol ook op. Binnen vijftien seconden was zijn jack opgeblazen. Hij voelde zich een enorme marshmallow.

Het water bleef stijgen. Nu was het bij zijn heupen... bij zijn buik... zijn ribben...

Toen het water zijn borstbeen had bereikt, tilde Cruz zijn voeten op om te kijken of de vlotfunctie hem kon houden. Het werkte! Wat was hij blij! Het water steeg steeds hoger en voerde Cruz mee naar boven. Het was vreemd om naar boven te gaan via het gat waardoor hij naar beneden was gevallen, maar hij ging nu in elk geval de goede kant op. Cruz wist niet precies hoe diep de spelonk was. Hij keek omhoog en zocht naar het gat in de rots waarin hij gevallen was.

O jee. Een probleempje. Cruz dreef naar een opening aan de andere kant van de rotswand. Nee! Hij moest naar boven, niet naar beneden. Watertrappelend maaide hij met zijn armen door het water om bij de opening weg te blijven, maar de stroming was te sterk. Hij ging recht op de opening af! Door de waterkracht werd hij de opening in geduwd en kantelde hij op zijn zij. Het water liep zijn neus en keel binnen. Hoestend kwam Cruz boven. Hij probeerde water uit te spugen en tegelijkertijd adem te halen.

Toen hij weer iets kon zien, ontdekte Cruz dat hij werd meegevoerd door een nauwe tunnel. Natuurlijk! Dit moest een lavatunnel zijn. Als het water eenmaal de hoogte van de tunnel had bereikt, werd hij uitgespuwd in de verbindingsgang, als een hulpeloze spin in het putje van een bad. De rivier was krachtig en bruusk. Het was alsof je op een vlot zat op de wildste schuimkoppen van de zee, alleen was Cruz nu zélf het vlot. Het klotzende water sloeg hem van de ene kant van de tunnel naar de andere.

Terwijl hij heen en weer stuiterte tussen de wanden, zag Cruz al snel dat hij nog lang niet uit de gevarenzone was. Ongeveer dertig meter verderop vertakte de tunnel zich in tweeën. De rivier duwde hem recht op de stenen muur af tussen de twee gangen. Welke kant zou hij op gaan?

Cruz trappelde snel met zijn rechtersvoet en probeerde met zijn rechterarm te roeien, zodat hij naar de linkertunnel zou stromen. Dit zou net op het nippertje goed kunnen gaan! Hij draaide zijn hoofd om en zette zich schrap. Zijn schouder beukte tegen een hoek aan, maar het was gelukt! Hij was de linkertunnel in gegaan. Vrijwel meteen voelde hij de stroming van het water afnemen. Dreef hij nu langzamer? Ja! Het waterpeil zakte ook steeds meer. Na een paar honderd meter met de stroom mee te hebben gezwommen kon Cruz de bodem weer voelen. Wadend door het water liep hij naar een zandbank. Cruz liet zich uitgeput neervallen en bleef zwaar ademend op de natte kiezels liggen. 'Deactiveer... PVO.'

'Begrepen. PVO gaat uitschakelen,' zei Fanchons gedempte stem vanuit zijn opgeblazen jack. Cruz huiverde toen er lucht ontsnapte vanuit de onderkant van zijn jack, zijn kraag en zijn mouwen. 'Waarschuwing!' zei Fanchon. 'SOU-band registreert versnelde hartslag, verhoogde lichaamstemperatuur, onvoldoende calorie-inname, onvoldoende vochtinname, elektrolytische onevenwichtigheid...'

'Ja, ja, ja,' gromde Cruz. 'SOU-band, schakel over naar data aflezen.'
'Bevestigd.'

Normaal gesproken hield Cruz zijn SOU-bandje liever in de 'data-

aflezen'-stand dan de 'data-voorlezen'-stand. Maar tijdens het hele gedoe had hij waarschijnlijk het commando voor 'data-voorlezen' op zijn touchscreen aangeraakt. Terwijl zijn jack weer zijn normale staat aannam, rolde Cruz zich op zijn zij. Zijn benen voelden aan als beton. Zijn armen ook. Zelfs zijn ogen voelden zwaar. Zijn zicht ging van scherp naar vaag en weer terug.

Hij kneep zijn ogen samen. Was dat een...?

Slang! Cruz schoot overeind. Hij zette zijn handen onder zijn lichaam en liep als een razendsnelle krab achteruit over het grind, zo snel zijn handen en voeten konden bewegen. Het enige dat hem tegenhield was de wand van de grot. Zijn hart bonkte in zijn keel. Met trillende vingers opende hij de rits van zijn jaszak met de octopeul. Eén keer sprayen was genoeg om een mens voor een kwartier te verlammen. Hij hoopte maar dat hetzelfde voor grote zwarte gifslangen gold. Cruz greep de bal vast. Hij richtte. De slang was om de hoek van een uitgehouwen stenen muurtje gekropen.

Wacht. Een uitgehouwen muurtje? In een grot?

'Licht aan, felste stand,' fluisterde hij in zijn SOU-bandje. Cruz wist wel dat het apparaatje niet veel stroom overhad, maar hij móést dit zien.

De lichtstraal uit zijn SOU-bandje verlichtte langzaam zijn omgeving.

Cruz' mond viel open. Achter de slang, die gelukkig van steen bleek te zijn, stond een wirwar van vervallen gebouwen. Een oeroude stad! Droomde hij?

Langzaam stond hij op. Met knikkende knieën liep hij op de rommelige honingraat van gebouwen af. Een paar rechthoekige, lemen muren stonden overeind, maar veel andere waren ingestort. Cruz kon makkelijk over de muren heen stappen. De vertrekken leken even groot te zijn. De gladde muren waren bewerkt met gips. In rood en zwart waren er geometrische figuren op geschilderd van mensen, bloemen en dieren. Hij zag vogels, beren, luipaarden, honden en vee. Eén muur trok zijn aandacht. Ter hoogte van zijn schouder hingen de dikke hoorns van een stier of os. Cruz wist niet precies welk dierenras het was, maar hij kende deze techniek wel. 'Bukranion,' mompelde hij.

Die term had hij van tante Marisol geleerd. Bukranion was een kunstvorm die uit het stenen tijdperk dateerde. Mensen bedekten de schedels en hoorns van grote dieren met een laagje gips en hingen ze daarna op in hun huizen en tempels. Ook begraafplaatsen werden soms omringd met bucrania, als een symbolische manier om de plek tegen kwaad te beschermen. Cruz had alleen bucrania gezien op de ansichtkaarten die tante Marisol hem had gestuurd. Nog nooit had hij er een in het echt gezien. Cruz liep ernaartoe om de gladde, witte hoorns goed te kunnen bekijken.

Na een paar passen zag hij een schittering in het puin. Hij raapte een beeldje op dat niet groter was dan zijn handpalm. Hij veegde het stof eraf. Het leek op een hert, maar kon ook een paard zijn. Het was moeilijk te zeggen, het beeldje droeg sporen van de tijd. Het hert was niet geveerd. Zijn hoofd was heel opvallend en zijn kleine, zwarte oogje glom. Obsidiaan, dacht Cruz. Duizenden jaren geleden werd het gladde, vulkanische glasgesteente voor van alles gebruikt, van wapens tot kunst. Het steentje van het andere oog miste. Met het hertje in zijn handpalm zette Cruz voorzichtig zijn tocht door de ruïnes voort. Aan de rand van het labrynt welfde het plafond van de grot naar beneden, uitmondend in een grote, ronde, stenen structuur. Wat het ook was – een tempel of een theater – het lag bedolven onder kilo's steengruis en rotsen. Cruz kon

slechts een paar meter van de gebogen muur zien. Zou dit de plek kunnen zijn die Cruz had gezien op de satellietfoto? De plek waarvoor de explorers naar Turkije waren gekomen?

Als dat zo was, dan betekende dat...

Het was hem gelukt! Cruz had de plek gevonden waar de explorers naar op zoek waren! Hij gooide zijn hoofd in zijn nek. 'Wiehooooee!' Zijn stem weergalmde nog steeds door de stenen grot toen het lampje van zijn SOU-bandje uitging. Cruz stond in de duisternis. Alweer. Kortste vreugdemoment uit de geschiedenis.

Oké. Hij had dan de grootste archeologische ontdekking van zijn leven gedaan, maar wat maakte dat uit als zijn leven hier eindigde? Cruz ging op de grond zitten. Hij liet het hert op zijn knie balanceren en wachtte tot zijn ogen aan het donker waren gewend. Zijn maag begon weer om eten te smeken. Zijn lippen waren droog, zijn keel prikte. Het voelde alsof hij watten in zijn hoofd had, pluizig en zacht.

Hij kon zijn ogen dichtdoen. Heel even maar. Een minuutje, niet meer.

Na een minuut verstreek er nog een. Twee minuten werden er drie...

Cruz hoorde een geluid. Het klonk als geruis en kwam uit zijn SOU-bandje.

'Em... aan... onado.'

'Emmett?' Cruz' ogen vlogen open. 'Emmett, met Cruz! Ik ben het. Ik ben hier! Ik ben er! Kun je me horen?'

Hij hoorde gejuich.

'We horen je!' riep Emmett. 'We proberen je al uren te bereiken.'

'Ik jullie ook.'

'Cruz, ben je gewond?' Dat was zijn tante.

Cruz tikte op het gezondheidsicoontje van zijn SOU-bandje. **GEEN MEDISCHE GEGEVENS OM WEER TE GEVEN.**

Raar. Had hij niet een hersenschudding en een botscheurtje in zijn rechter grote teen? Het SOU-bandje werkte vast niet goed meer. Of hij had alles gedroomd.

'Nee, ik... Alles oké, tante Marisol,' zei Cruz. Uit zijn buik klonk het geluid van een opstijgend vliegtuig. 'Eh, misschien een beetje hongerig

en moe, maar het gaat wel. Hoe hebben jullie me gevonden?’

‘Ik heb je locatie opgespoord via je SOU-bandje,’ zei Emmett.

Cruz sloeg zijn handen ineen. Dank je wel, SOU-bandje!

‘Het duurde een eeuwigheid voor ik je te pakken had,’ zei Emmett.

‘Was je aan het rondzwerven?’

Cruz grinnikte. ‘Ja, zoiets.’

‘Het lijkt erop dat je op ongeveer 700 meter van een opening op aard-niveau zit,’ zei Emmett.

‘Is dat zo? Ik zie niets. Het is helemaal donker. Welke kant moet ik op lopen om bij die uitgang...’

‘Niet lopen,’ beval Emmett. ‘Ik wil de verbinding niet verliezen. Blijf waar je bent.’

‘Wij komen naar binnen.’ Dat was Dugan.

‘We hebben de juiste uitrusting,’ voegde Sailor toe. ‘We nemen water, eten, dekens en een EHBO-kit mee. Heb je nog iets anders nodig?’

‘Nee.’ Hij had alleen zijn teamgenoten nodig.

‘Ik zal je vader bellen,’ zei tante Marisol. ‘Blijf daar. We komen zo snel mogelijk naar je toe.’

‘Oké. Cruz, uit.’

‘Wacht! Cruz! Ik... Voor we het vergeten,’ zei Emmett. ‘Eén dingetje nog.’

Wat was er nú weer mis? ‘Ja?’

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’ riepen zijn vrienden in koor.

Cruz grijnsde. Dit was dan niet de verjaardag waarop hij had gehoopt, maar hij zou hem absoluut nooit meer vergeten.